

Arrest

nr. 251 749 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 22 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 22 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)”*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 22.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar aangehaalde neef R.K.M. (...). De eerste drie aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 20.05.2016, 30.12.2016, 27.09.2017, 08.06.2018, 13.12.2018, 03.07.2019 en 04.02.2020, werden geweigerd op 10.03.2016, 18.11.2016, 12.06.2017, 23.03.2018, 07.12.2018, 12.06.2019, 22.10.2019 en 24.07.2020. Enkel tegen de eerste weigering van 10.03.2016 ging betrokkene in beroep, beroep dat op 26.09.2016 door de RVV ongegrond werd verklaard. Tegen de zeven volgende weigeringen ging betrokkene zelfs niet in beroep. Op 14.08.2020 diende betrokkene een negende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in Reden waarom haar een inreisverbod werd opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar aangehaalde neef R.K.M. (...). De eerste drie aanvragen, ingediend op 11.09.2015, 20.05.2016, 30.12.2016, 27.09.2017, 08.06.2018, 13.12.2018, 03.07.2019 en 04.02.2020, werden geweigerd op 10.03.2016, 18.11.2016, 12.06.2017, 23.03.2018, 07.12.2018, 12.06.2019, 22.10.2019 en 24.07.2020. Enkel tegen de eerste weigering van 10.03.2016 ging betrokkene in beroep, beroep dat op 26.09.2016 door de RVV ongegrond werd verklaard. Tegen de zeven volgende weigeringen ging betrokkene zelfs niet in beroep. Op 14.08.2020 diende betrokkene een negende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Betrokkenes meerderjarige zoon diende eveneens een aanvraag gezinshereniging in op basis van art 47 van de wet van 15.12.1980.

Dit geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §2, 3°; 62, §2; 74/11, §1, 1° en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt: (...)

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Eerste subonderdeel,

De beslissing neemt ook als motief:

'Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.'

De vraag is wat dit motief hier komt doen. Het kan geen motief vormen om het inreisverbod of de duur ervan te ondersteunen.

Bovendien is dit artikel inzake het inreisverbod niet eens van toepassing; het gaat om een artikel dat betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, maar niet op een inreisverbod. Een eventueel risico op onderduiken kan op basis van de wetgeving geen motief vormen om een inreisverbod op te leggen noch om een termijn ervan te bepalen. Dit is de logica zelf; er is geen relatie tussen een verbod om naar het land te komen en een risico op onderduiken in dat land. Het eerste veronderstelt dat betrokkene uit het land is; het tweede dat zij in het land vertoeft.

Er wordt aldus niet verwezen naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou staven dat omwille van vermelde redenen een inreisverbod kan worden opgelegd. Artikel 74/11, §1, 1° vreemdelingenwet dat vermeld is in de beslissing heeft dergelijke inhoud niet. In dat artikel is geen sprake van risico op onderduiken of gedrag dat zou geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

De ganse motivering die op een niet vermeld artikel steunt heeft geen rechtsgrond en bijgevolg kan ze niet in aanmerking worden genomen.

Dit motief schendt de formele motiveringsverplichting.

Verder zou de beslissing betrekking kunnen hebben op artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, maar dit staat zo niet in de bestreden beslissing, en dit artikel is enkel een criterium om het actueel en reëel risico op onderduiken te bepalen:

'Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elke geval:... 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheid die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.'

Er wordt gesteld dat dit artikel geen betrekking heeft op en niet kan aangewend worden als juridische grondslag voor het inreisverbod, maar wel op de eventuele terugleiding of vasthouding van de betrokkene in het kader van een bevel (bijlage 13 septies).

De motivering is bijgevolg niet terzake zowel formeel als materieel.

Ondergeschikt, wordt nog opgemerkt dat het artikel op zich wordt geschonden, daar in casu geen rekening is gehouden met objectieve criteria of met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster. Er wordt in de beslissing een automatische toepassing gemaakt van vermeld artikel, zonder rekening te houden met de omstandigheden waarom verzoekster aanwezig was op het Belgisch grondgebied.

Bovendien is het feit dat verzoekster een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, geen afdoende motief om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken (zie infra).

Tweede subonderdeel,

Voor zover vermelde motivering al in aanmerking zou kunnen komen om het inreisverbod te motiveren, quod non, wordt met betrekking tot het motief dat er een risico op onderduiken bestaat, het volgende gesteld: (...)

Risico op onderduiken

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoekster een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

"De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

"De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)"

Verzoekster diende een negende aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/2 Vreemdelingenwet in. Zij tracht net haar verblijfssituatie te regulariseren. Toch stelt verwerende partij dat net omwille van die negende aanvraag gezinshereniging er een risico op onderduiken bestaat. Dergelijke motivering houdt geen steek en kan niet weerhouden worden.

Er dient in het kader van de beoordeling van het risico op onderduiken rekening gehouden te worden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst van artikel 1, §2 Vreemdelingenwet vermeld worden, aanwezig zijn.

Nergens in de bestreden beslissing vind men dergelijke beoordeling terug. Er wordt geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert. Er wordt in casu aldus automatisch geconcludeerd dat er een risico op onderduiken bestaat louter en alleen omdat verzoekster een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Verzoekster wenst enkele specifieke omstandigheden te benadrukken. Zij heeft verschillende familieleden die over legaal verblijf in België beschikken. Verzoeksters gezins- en privéleven speelt zich al sinds 2006 in België af. Zij heeft een geruime periode over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt. Verzoekster onderhoudt verder nauwe familiale contacten met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont. Daarnaast heeft verzoekster ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa. Zij beschikken allen over legaal verblijf binnen Europa. De ouders van verzoekster zijn reeds geruime tijd overleden waardoor verzoekster geen familieleden/belangen meer heeft in haar herkomstland. Hiermee wordt in de motivering betreffende het risico op onderduiken geen rekening gehouden.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat verzoekster zou onderduiken. Verzoekster heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van de referentiepersoon. Dit in het kader van haar aanvraag gezinshereniging o.b.v. artikel 47/2 Vreemdelingenwet.

Bovendien zet de bestreden beslissing, zoals eerder reeds aangehaald, nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat wegens indienen nieuwe verblijfsaanvraag, volstaat uiteraard niet (zie supra).

Tot slot wijst verzoekster naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoekster reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoekster op haar vaste adres woonde, dat zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verweerder hier gebruik heeft gemaakt van een stereotiepe motivering zonder een zorgvuldig onderzoek te voeren naar degelijke ernstige en objectieve elementen. Er is immers geen sprake van een actueel en reëel risico op onderduiken in hoofde van verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig genomen en gebaseerd op een gebrekkige, niet afdoende motivering.

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het feit dat verzoekster een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met haar neef.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster verkeert. Met name dat verzoekster geen voorgaanden heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden heeft in België en bij uitbreiding binnen Europa

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van drie jaar enkel en alleen omdat er twee aanvragen gezinshereniging werden ingediend, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel, wat betreft de termijn van drie jaar

1.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van drie jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden' wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3.

Artikel 74/11 § 1,1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Wat betreft de termijn van drie jaar:

Eerste subonderdeel,

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is opvallend.

In eerste instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoekster een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

In tweede instantie stelt verwerende partij dat verzoekster de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoekster wenst reeds te benadrukken dat verwerende partij deze stelling nergens hard maakt.

Verder stelt verwerende partij rekening gehouden te hebben met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoekster. Meer nog er wordt nergens melding gemaakt van de hoorplicht.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 2 jaar hoger is.

De maximumtermijn wordt meteen opgelegd, hoewel verzoekster geen enkele voorgaande heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden in België heeft waaronder haar zoon en diens partner, niet gehoord werd,....

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De maximumtermijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

Hier wenst verzoekster te benadrukken absoluut niet akkoord te kunnen gaan met de bewoordingen als dat zij artikel 47 Vreemdelingenwet zou misbruiken om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Verzoekster heeft geen andere aanvraag gezinshereniging ingediend. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier van verzoekster. Wat dit motief hier dan ook komt doen, blijft een raadsel. Vermeld motief wordt hierbij dan ook duidelijk weerlegd.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoekster. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk, dat zij verschillende familieleden in België en Europa heeft waaronder haar zoon en diens partner, haar neef, haar broers en zussen

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de immigratiecontrole proportioneel is. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van drie jaar enkel en alleen omdat verzoekster meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden. Er is geen specifieke motivering waarom er net een termijn van drie jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van 1 of 2 jaar.

Er zijn in casu specifieke omstandigheden aanwezig die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Zo wordt er geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Verzoekster heeft verschillende familieleden in België. Verzoekster onderhoudt nauwe familiale contacten met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont. Daarnaast heeft verzoekster ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa. Zij beschikken allen over legaal verblijf binnen Europa. De ouders van verzoekster zijn reeds geruime tijd overleden waardoor verzoekster geen familieleden/belangen meer heeft in haar herkomstland.

Verzoekster vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct. Immers, verzoekster heeft getracht haar verblijf te regulariseren. Verder heeft ze geen voorgaanden en is ze geen gevaar voor de openbare orde. Ook haalt verwerende partij foute informatie aan, met name het zogenaamde willen misbruiken van artikel 47 Vreemdelingenwet om een andere verblijfsprocedure op te starten. Deze totaal onaanvaardbare, foutieve stelling kan niet aanvaard worden als een deugdelijke motivering.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoekster aangeduid te worden waarom die drie jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Verzoekster verwijst naarde rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan nu er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de redenen om hiertoe te besluiten uiteengezet worden. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij negen keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging met haar neef indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de aanvragen, ingediend op 11 september 2015, 20 mei 2016, 30 december 2016, 27 september 2017, 8 juni 2018, 13 december 2018, 3 juli 2019 en 4 februari 2020 werden geweigerd op 10 maart 2016, 18 november 2016, 12 juni 2017, 23 maart 2018, 7 december 2018, 12 juni 2019, 22 oktober 2019 en 24 juli 2020, dat de verzoekende partij enkel tegen de eerste weigering van 10 maart 2016 in beroep ging, dat voormeld beroep op 26 september 2016 door de Raad ongegrond werd verklaard, dat de verzoekende partij tegen de zeven volgende weigeringen zelfs niet in beroep ging, dat zij op 14 augustus 2020 een negende aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Er wordt verder nog gemotiveerd dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en ondanks het precair verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij. Er wordt tot slot op gewezen dat de meerderjarige zoon van de verzoekende partij eveneens een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, dat dit de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar de verzoekende partij meent dat er geen legale basis is aangeduid op grond waarvan een inreisverbod kan worden genomen, dat de vermelde wettelijke basis enkel de duurtijd van het inreisverbod betreft, maar geen grondslag kan vormen voor het verlenen van het inreisverbod op zich, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.1.5., waaruit zal blijken dat de verwerende

partij in de bestreden beslissing dienstig heeft verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...).”

3.1.5. De verzoekende partij wijst vooreerst op voornoemd artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze vermelde wettelijke basis enkel de modaliteit van de duurtijd van het inreisverbod betreft, maar geen grondslag kan vormen voor het verlenen van een inreisverbod op zich, dat er bijgevolg geen legale basis aangeduid is op grond waarvan een inreisverbod kan worden genomen, dat het artikel op zich wordt geschonden, daar *in casu* geen rekening is gehouden met objectieve criteria of met alle omstandigheden eigen aan haar geval, dat er in de beslissing een automatische toepassing wordt gemaakt van het artikel, zonder rekening te houden met de

omstandigheden waarom zij aanwezig was op het Belgisch grondgebied. Zij stelt dat het feit dat zij een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, geen afdoende motief is om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Aldus blijkt dat de verwerende partij ertoe gehouden is een inreisverbod op te leggen wanneer een beslissing tot verwijdering geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat.

De verzoekende partij betwist geenszins dat de verwerende partij op 22 oktober 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Aldus diende de verwerende partij, op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen rekening is gehouden met objectieve criteria of met alle omstandigheden eigen aan haar geval, dat een automatische toepassing wordt gemaakt van het artikel, zonder rekening te houden met de omstandigheden waarom zij aanwezig was op het Belgische grondgebied, dat het feit dat zij een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend geen afdoende motief is om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken, gaat zij er vooreerst aan voorbij dat de “*duur van het inreisverbod*” wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zoals gesteld, is de verwerende partij ertoe gehouden een inreisverbod op te leggen wanneer een beslissing tot verwijdering geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat. De verzoekende partij toont niet aan met welke objectieve criteria of omstandigheden eigen aan haar geval rekening diende te worden gehouden bij het opleggen van een inreisverbod. In zoverre zij meent dat rekening diende gehouden te worden met objectieve criteria en alle omstandigheden eigen aan haar geval bij het vaststellen van het risico op onderduiken, zoals de omstandigheden waarom zij aanwezig was op het Belgische grondgebied, geeft zij kritiek op het motief op onderduiken.

3.1.6. Ook verder in het eerste middel ontwikkelt de verzoekende partij kritiek op het motief dat er een risico op onderduiken bestaat. Ze stelt zich de vraag wat dit motief hier komt doen en betoogt dat het geen motief kan vormen om het inreisverbod of de duur ervan te ondersteunen, dat dit artikel inzake het inreisverbod niet eens van toepassing is, dat het gaat om een artikel dat betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, maar niet op een inreisverbod, dat een eventueel risico op onderduiken op basis van de wetgeving geen motief kan vormen om een inreisverbod op te leggen noch om een termijn ervan te bepalen, dat dit de logica zelf is, dat er geen relatie is tussen een verbod om naar het land te komen en een risico op onderduiken in dat land, dat het eerste veronderstelt dat betrokkene uit het land is en het tweede dat zij in het land vertoeft, dat er aldus niet wordt verwezen naar enig artikel van de Vreemdelingenwet dat zou staven dat omwille van vermelde redenen een inreisverbod kan worden opgelegd, dat artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet dat vermeld is in de beslissing dergelijke inhoud niet heeft, dat in dat artikel geen sprake van risico op onderduiken is of gedrag dat zou geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, dat de ganse motivering die op een niet vermeld artikel steunt geen rechtsgrond heeft en bijgevolg niet in aanmerking kan worden genomen, dat de beslissing verder betrekking zou kunnen hebben op artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat dit zo niet staat in de bestreden beslissing, en dit artikel enkel een criterium is om het actueel en reëel risico op onderduiken te bepalen, dat er gesteld wordt dat dit artikel geen betrekking heeft op en niet kan aangewend worden als juridische grondslag voor het inreisverbod, maar wel op de eventuele terugleiding of vasthouding van de betrokkene in het kader van een bevel (bijlage 13*septies*), dat de motivering bijgevolg zowel formeel als materieel niet terzake is, dat bovendien het feit dat zij een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend geen afdoende motief is om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken, dat voor zover vermelde motivering al in aanmerking zou kunnen komen om het inreisverbod te motiveren, *quod non*, de verwerende partij stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat zij een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat dergelijke motivering weinig overtuigend is en onvoldoende in het licht van rechtspraak van de Raad, dat zij een negende aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat zij net haar verblijfssituatie tracht te regulariseren, dat de verwerende partij toch stelt dat net omwille van die negende aanvraag gezinshereniging er een risico op onderduiken bestaat, dat dergelijke motivering geen steek houdt en niet kan worden weerhouden, dat er in het kader van de beoordeling van het risico op onderduiken rekening dient gehouden te worden met alle specifieke

omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld worden, aanwezig zijn, dat zij nergens in de bestreden beslissing dergelijke beoordeling terugvindt, dat er geen rekening wordt gehouden met alle specifieke omstandigheden waarin zij verkeert, dat er *in casu* aldus automatisch wordt geconcludeerd dat er een risico op onderduiken bestaat louter en alleen omdat zij een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat zij enkele specifieke omstandigheden wenst te benadrukken, dat zij verschillende familieleden heeft die over legaal verblijf in België beschikken, dat haar gezins- en privéleven zich al sinds 2006 in België afspeelt, dat zij een geruime periode over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied heeft beschikt, dat zij verder nauwe familiale contacten onderhoudt met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont, dat zij ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa heeft, die allen beschikken over legaal verblijf binnen Europa, dat haar ouders reeds geruime tijd zijn overleden waardoor zij geen familieleden of belangen meer heeft in haar herkomstland, dat hiermee in de motivering betreffende het risico op onderduiken geen rekening wordt gehouden, dat er nergens een reden is om aan te nemen dat zij zou onderduiken, dat zij er alle belang bij heeft om te zorgen voor haar aanwezigheid op het adres van de referentiepersoon en dit in het kader van haar aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing bovendien, zoals eerder reeds aangehaald, nergens daadwerkelijk uiteenzet waarom er *in casu* een risico op onderduiken zou bestaan, dat de loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat wegens indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag uiteraard niet volstaat, dat zij tot slot nog wijst naar de definitie in artikel 1,11° van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken, dat indien de verwerende partij een grondig onderzoek had gevoerd, zij haar reeds uitgebreid had gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid en de verwerende partij had kunnen en moeten weten dat zij op haar vaste adres woonde en zij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net haar verblijf tracht te regulariseren, dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de verwerende partij hier gebruik heeft gemaakt van een stereotiepe motivering zonder een zorgvuldig onderzoek te voeren naar degelijke ernstige en objectieve elementen, dat er immers geen sprake is van een actueel en reëel risico op onderduiken in haar hoofde.

De verzoekende partij erkent dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan maar betwist de motieven voor de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, *in casu* omdat de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat.

Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat de verwerende partij de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd.

In casu blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 22 oktober 2020 gepaard gaat met het bestreden inreisverbod en dat de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod zijn grondslag vindt in voormeld bevel, met name het ontzeggen van een termijn voor vrijwillig vertrek waardoor de gemachtigde krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, verplicht is een inreisverbod op te leggen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit betreft echter enkel de herhaling van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 20 waar uiteengezet wordt waarom het bevel niet gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, de reden waarom

in casu een inreisverbod wordt opgelegd. Het risico op onderduiken en artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet vormt aldus geen motief of juridische grondslag voor het opleggen van het inreisverbod op zich, zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, doch enkel een herhaling van de redenen waarom de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. De verzoekende partij kan eveneens gevolgd worden dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar een bepaling van de Vreemdelingenwet die zou staven dat omwille van een risico op onderduiken een inreisverbod wordt opgelegd en dat ook artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dergelijke inhoud niet heeft, dat in voormelde bepaling geen sprake is van een risico op onderduiken of gedrag dat zou geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er echter aan voorbij dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek krachtens artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de reden is om een inreisverbod op te leggen. Dit artikel wordt vermeld in de bestreden beslissing, zodat de verzoekende partij geenszins dienstig kan laten uitschijnen dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod geen wettelijke grondslag heeft of deze niet vermeld.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de motieven van de bijlage 20 en meer specifiek naar de motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald het risico op onderduiken, en deze betwist, wijst de Raad op wat volgt.

Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoeker het niet aan de Raad overlaten om in zijn plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

In casu stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat “*met dit verzoekschrift de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing dd. 22.10.2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken, ter kennis gebracht middels aangetekend schrijven overhandigd aan Bpost op 29.10.2020, met name een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13 sexies).*” Bij de uiteenzetting van de feiten stelt zij vervolgens dat zij op 14 augustus 2020 een negende aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag op 22 oktober 2020 werd geweigerd, dat deze weigering gepaard ging met een inreisverbod van drie jaar, dat dit de hier bestreden beslissing betreft. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de inventaris bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij als stuk 1 een kopie van de bestreden beslissing van 22 oktober 2020 voegt. Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 1 betreft enkel het inreisverbod van 22 oktober 2020. Het voorwerp van het beroep wordt door de advocaat van de verzoekende partij ter zitting evenmin betwist.

De Raad stelt aldus vast dat het voorwerp van het beroep beperkt is tot het inreisverbod van 22 oktober 2020. De beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 22 oktober 2020 maakt derhalve niet het voorwerp uit van onderhavig verzoekschrift. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt, dat de verzoekende partij geen beroep heeft ingediend tegen dit bevel.

Uit het betoog van de verzoekende partij volgt dat haar kritiek in wezen is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 20 van 22 oktober 2020, zonder dat zij evenwel een beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel heeft ingediend.

Zoals hierboven aangegeven, is de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod *in casu* onlosmakelijk verbonden met de beslissing van 22 oktober 2020 onder meer tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit houdt in dat de verzoekende partij haar kritiek tegen de redengeving voor het opleggen van het bestreden inreisverbod enkel nuttig kan laten gelden indien zij optreedt tegen het bevel van 22 oktober 2020 dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, *quod non in casu*.

Nu de verzoekende partij heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2020, kan zij voor zichzelf geen bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot het bevel met afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te laten gelden in het kader van het thans bestreden inreisverbod.

Een schending van de artikelen 1, §2, 3° en 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden weerhouden.

Om de hierboven vermelde redenen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit onderdeel van het middel geen betrekking heeft op het bestreden inreisverbod. Dit onderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.1.7. Wat de duur van het inreisverbod betreft, stelt de verzoekende partij dat de motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist is, dat het hanteren van deze onjuiste grondslag en gegevens bepalend is geweest voor het weerhouden van de termijn van drie jaar, dat de motivering opvallend is, dat de beslissing in eerste instantie verwijst naar het gegeven dat zij een negende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat de verwerende partij in tweede instantie stelt dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dat zij wenst te benadrukken dat de verwerende partij deze stelling nergens hard maakt, dat de verwerende partij verder stelt rekening gehouden te hebben met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat er nergens wordt verwezen naar het administratief dossier, dat er nergens melding wordt gemaakt van de hoorplicht, dat het aldus duidelijk weze dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaat die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat drie jaar een maximumtermijn is, dat er een inreisverbod van één jaar kan worden gegeven, dat er geen enkel specifiek motief is waarom dit twee jaar hoger is, dat de maximumtermijn meteen wordt opgelegd, hoewel zij geen enkele voorgaande heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden in België heeft waaronder haar zoon en diens partner, niet gehoord werd, dat het hier gaat om een louter mechanische en automatische toepassing van de termijn, zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van de verwerende partij openlijk werd meegedeeld, dat dit evident in strijd is met de noodzaak van artikel 74/44 (lees 74/11), §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden, dat er een individueel onderzoek en een individuele beoordeling dient te geschieden eigen aan de omstandigheden van het geval, dat de beslissing ook op dit punt een louter automatische, stereotiepe en standaardbeslissing is, dat de maximumtermijn een afweging vereist rekening houdend met de specifieke omstandigheden, wat een specifieke motivering impliceert, dat deze er niet is, dat zij wenst te benadrukken absoluut niet akkoord te kunnen gaan met de bewoordingen als dat zij artikel 47 van de Vreemdelingenwet zou misbruiken om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dat zij geen andere aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat dit tevens uit het administratief dossier blijkt, dat het een raadsel blijft wat dat motief hier dan ook komt doen, dat het vermeld motief hierbij dan ook duidelijk wordt weerlegd, dat de termijn een ernstige proportionaliteitsafweging vereist, dat een dergelijke fair balance-toets er niet is, dat er geen enkele redelijke of eerlijke overweging van haar situatie is, dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk, dat zij verschillende familieleden in België en Europa heeft waaronder haar zoon een diens partner, haar neef, haar broers en zussen, dat de bestreden beslissing verder stelt dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de immigratiecontrole proportioneel is, dat een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van drie jaar enkel en alleen omdat zij meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, allesbehalve als proportioneel kan worden aangemerkt, dat er geen specifieke motivering is waarom er net een termijn van drie jaar werd opgelegd en niet bijvoorbeeld een termijn van één of twee jaar, dat er *in casu* specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat er geen rekening wordt gehouden met artikel 8 van het EVRM, dat zij verschillende familieleden in België heeft, dat zij nauwe familiale contacten met haar zoon en diens partner onderhoudt, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont, dat zij daarnaast ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa heeft, dat zij allen beschikken over legaal verblijf binnen Europa, dat haar ouders reeds geruime tijd overleden zijn waardoor zij geen familieleden of belangen meer heeft in haar herkomstland, dat de quasi-automatische formulering die in de bestreden beslissing wordt gehanteerd allesbehalve correct is, dat zij heeft getracht haar verblijf te regulariseren, dat zij verder geen voorgaande heeft en geen gevaar

is voor de openbare orde, dat de verwerende partij foute informatie aanhaalt, met name het zogenaamd willen misbruiken van artikel 47 van de Vreemdelingenwet om een andere verblijfsprocedure op te starten, dat deze totaal onaanvaardbare foutieve stelling niet kan aanvaard worden als een deugdelijke motivering, dat er precies in hoofde van haar persoon aangeduid diende te worden waarom die drie jaar werden opgelegd, dat de verwerende partij dit nalaat. De verzoekende partij meent dat gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

3.1.8. De verzoekende partij verduidelijkt met haar betoog geenszins waarom de juridische grondslag voor het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet afdoende en onjuist is.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "*De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*" (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.1.9. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij negen keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar neef R.K.M. op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de aanvragen, ingediend op 11 september 2015, 20 mei 2016, 30 december 2016, 27 september 2017, 8 juni 2018, 13 december 2018, 3 juli 2019 en 4 februari 2020 werden geweigerd op 10 maart 2016, 18 november 2016, 12 juni 2017, 23 maart 2018, 7 december 2018, 12 juni 2019, 22 oktober 2019 en 24 juli 2020, dat de verzoekende partij enkel tegen de eerste weigering van 10 maart 2016 in beroep ging, dat voormeld beroep op 26 september 2016 door de Raad ongegrond werd verklaard, dat de verzoekende partij tegen de zeven volgende weigeringen zelfs niet in beroep ging, dat zij op 14 augustus 2020 een negende aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en ondanks het precair verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij, dat de meerderjarige zoon van de verzoekende partij eveneens een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, dat dit de verzoekende partij niet automatisch recht op verblijf geeft.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dat de verwerende partij deze stelling nergens hard maakt, dat zij absoluut niet akkoord gaat met de bewoordingen als dat zij artikel 47 van de Vreemdelingenwet zou misbruiken om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dat zij geen andere aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat dit tevens uit het administratief dossier blijkt, dat wat dat motief hier dan ook komt doen, een raadsel blijft, dat het vermeld motief hierbij dan ook duidelijk wordt weerlegd, dat de *quasi*-automatische formulering die in de bestreden beslissing wordt gehanteerd allesbehalve correct is, dat zij heeft getracht haar verblijf te regulariseren, dat de verwerende partij foute informatie aanhaalt, met name het zogenaamd willen misbruiken van artikel 47 van de Vreemdelingenwet om een andere verblijfsprocedure op te starten, dat deze totaal onaanvaardbare foutieve stelling niet kan aanvaard worden als een deugdelijke motivering. *In casu* blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing dat de verzoekende partij op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet negen opeenvolgende aanvragen gezinshereniging indiende met haar neef, die allen werden geweigerd, dat zij enkel tegen de eerste weigering in beroep ging en dat dat beroep door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij tegen de zeven volgende weigeringen zelfs niet in beroep ging, dat zij op 14 augustus 2020 een negende aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij meent dat zij geen andere aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij herhaaldelijk een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar neef en dat de laatste aanvraag dateert van 14 augustus 2020, zodat zij de motieven van de thans bestreden beslissing geenszins weerlegt of ontkracht noch aantoonde dat deze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. In zoverre de verzoekende partij meent dat de bewoording 'via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen' niet correct is daar zij geen andere aanvraag dan een aanvraag op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt erop gewezen dat de aanvraag gezinshereniging en dus het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1, 2° geweigerd wordt, doch dat de verzoekende partij deze procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, met name het tijdelijk precaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag, een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De verwijzing naar 'via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen' heeft aldus geen betrekking op een andere verblijfsprocedure of een aanvraag op een andere grond, doch wel op de gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak van het louter indienen van een aanvraag op dezelfde gronden als een reeds geweigerde aanvraag op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Er wordt overigens niet gesteld via een andere weg een verblijfsrecht te verkrijgen, doch wel via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De verwerende partij concludeert aldus dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt. Door louter het tegendeel te beweren en te stellen dat de verwerende partij foute informatie aanhaalt, toont de verzoekende partij aldus niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. In de mate dat zij stelt dat de verwerende partij deze stelling nergens hard maakt, kan zij niet worden gevolgd. Immers schetst de verwerende partij waarom zij meent dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, met name omdat zij vlak na elkaar negen aanvragen gezinshereniging met haar neef op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet indiende, dat deze aanvragen allen werden geweigerd en zij slechts tegen de eerste weigering in beroep ging, dat het beroep ongegrond werd verklaard, dat zij tegen de zeven volgende weigeringen zelfs niet in beroep ging en dus de procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Het is niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat iemand misbruik maakt van een procedure als die persoon na *quasi* elke weigering haar beroepsmogelijkheden onbenut laat, telkens opnieuw eenzelfde procedure start en dit tot negenmaal toe, gelet op het feit dat aan het louter instellen van een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden is. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Door louter te stellen dat zij haar verblijf heeft getracht te regulariseren, toont de verzoekende partij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Het komt de Raad evenmin foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om de vaststellingen dat de verzoekende partij vlak na elkaar negen aanvragen gezinshereniging indiende met haar neef op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, die allen werden geweigerd en waarbij de verzoekende partij enkel tegen de eerste weigering in beroep ging, en dat de verzoekende partij aldus de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, te betrekken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Door louter te wijzen op het feit dat zij geen enkele voorgaande heeft in België, noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk en dat zij geen gevaar is voor de openbare orde, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat een inreisverbod voor drie jaar disproportioneel is. Immers doet het loutere feit dat zij geen enkele voorgaande heeft en geen gevaar is voor de openbare orde, geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de verwerende partij besloten heeft tot een inreisverbod van drie jaar. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom deze omstandigheid op zich zou moeten leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat er geen rekening wordt gehouden met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat haar meerderjarige zoon eveneens een aanvraag indiende op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, dat dit de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf. Aldus blijkt dat de verwerende partij in zekere mate het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in rekening bracht, doch oordeelde dat dit een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet in de weg stond. Zoals zal blijken uit de bespreking van het tweede middel, slaagt de verzoekende partij er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om voornoemde motieven te ontkrachten of te weerleggen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat dit oordeel foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In zoverre zij nog stelt dat zij verschillende familieleden in België heeft, dat zij nauwe familiale contacten met haar zoon en diens partner onderhoudt, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont, dat zij daarnaast ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa heeft, dat zij allen beschikken over legaal verblijf binnen Europa, dat haar ouders reeds geruime tijd overleden zijn waardoor zij geen familieleden en belangen meer heeft in haar herkomstland, verwijst de Raad nogmaals naar hetgeen uiteengezet wordt in het tweede middel en waaruit zal blijken dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij een beschermingswaardig gezins- of privéleven in België heeft, zodat evenmin blijkt dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij stelt rekening te hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat er nergens wordt verwezen naar het administratief dossier, dat er nergens melding wordt gemaakt van de hoorplicht, maakt zij vooreerst niet aannemelijk of en waarom een dergelijke verwijzing of melding vereist was, noch toont zij hiermee aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij voorts niet voorhouden dat het aldus duidelijk weze dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaat die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat er een inreisverbod van één jaar kan worden gegeven, dat er geen enkel specifiek motief is waarom dit twee jaar hoger is, dat de maximumtermijn meteen wordt opgelegd, dat het hier gaat om een louter mechanische en automatische toepassing van de termijn, dat de beslissing ook een loutere automatische, stereotiepe en standaardbeslissing is, dat de maximumtermijn een afweging vereist rekening houdend met de "specifieke omstandigheden", wat een specifieke motivering impliceert en dat deze er niet is, dat er geen specifieke motivering is waarom er net een termijn van drie jaar werd opgelegd en niet bijvoorbeeld een termijn van één of twee jaar, dat er *in casu* specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, dat er precies in hoofde van haar persoon aangeduid diende te worden waarom die drie jaar werden opgelegd, dat de verwerende partij dit nalaat. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststelling kan laten meespelen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, minstens maakt de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, het tegendeel niet aannemelijk. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft,

omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. De verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

Door louter te stellen dat de termijn een ernstige proportionaliteitsafweging vereist, dat een dergelijke fair balance-toets er niet is, dat er geen afdoende proportionaliteitsafweging is, dat er geen enkele redelijke of eerlijke overweging van haar situatie is, maakt de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk dat het disproportioneel is om haar een inreisverbod af te leveren voor de duur van drie jaar. Waar zij nog meent dat een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van drie jaar enkel en alleen omdat zij twee of meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, allesbehalve als proportioneel kan worden aangemerkt, blijkt dat zij het oneens is met de motieven van de thans bestreden beslissing, doch toont zij hiermee niet aan dat de thans bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel schendt. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat de verzoekende partij niet *“enkel en alleen”* een inreisverbod wordt gegeven omdat zij meerdere aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, doch ook omdat zij door de indiening van deze aanvragen de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, een vaststelling die ze met voorgaand betoog niet heeft weerlegd.

Gelet op het voorgaande maakt zij niet aannemelijk dat de stelling dat het inreisverbod van drie jaar proportioneel is een loutere frase is, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund, dat de beslissing in feite als enig motief vermeldt dat zij een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend met haar neef. Het betoog dat de beslissing op geen enkel wijze rekening houdt met de specifieke omstandigheden waarin zij verkeert, met name dat zij geen voorgaanden heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, verschillende familieleden heeft in België en bij uitbreiding binnen Europa, is gelet op wat voorafgaat niet dienstig.

3.1.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel in het licht van voormelde bepaling, kan niet worden aangenomen.

3.1.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62; 74/11, §1, eerste lid; 74/11, §1, vierde lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“1. Artikel 8 EVRM en het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoekster het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, §67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de

recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen hoorrecht gerespecteerd. Er wordt in de beslissing nergens verwezen naar een formele vragenlijst. Verzoekster is op geen enkel moment bevraagd betreffende artikel 3 en 8 EVRM. Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoekster ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan.

'a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).'

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoekster duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen zij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op haar privéleven en op haar gezondheid.

Verzoekster wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738)

De bestreden beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde reden vernietigd te worden.

Het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoekster.

Er is aldus geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoekster is niet gehoord door een ambtenaar waar zij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van haar gezins- en privéleven.

3.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende: (...)

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoeksters gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben. Deze stereotiepe motivering vloeit voort uit het feit dat verzoekster niet gehoord is.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoeksters gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder is niet overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van het dossier van verzoekster en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster herhaalt dat zij intense familiale banden heeft verschillende familieleden in België en in het bijzonder met haar zoon en diens partner. Verder benadrukt verzoekster afhankelijk te zijn van haar neef om te overleven. Verzoekster onderhoudt nauwe familiale contacten met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont. Daarnaast heeft verzoekster ook nog haar twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa. Zij beschikken allen over legaal verblijf binnen Europa. De ouders van verzoekster zijn reeds geruime tijd overleden waardoor verzoekster geen familieleden/belangen meer heeft in haar herkomstland. Verzoekster privé- en gezinsleven speelt zich volledig in België af, in Marokko heeft zij niemand meer.

In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoekster wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing houdt wel degelijk een inbreuk in in het gezinsleven van verzoekster. De bestreden beslissing houdt voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in.

De bestreden beslissing houdt aldus onvoldoende rekening met het werkelijk gezinsleven van verzoekster.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Er dient steeds een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op het familiaal leven van verzoekster.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoekster en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2.2. Daar waar de verzoekende partij opnieuw een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt vooreerst verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.1.2.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet aanvaard kan worden als een redelijke en zorgvuldige motivering, dat er met name geen specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven worden vermeld, dat de verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe motivering en deze voortvloeit uit het feit dat zij niet gehoord is, wijst de Raad erop dat, zoals zal blijken uit wat volgt, geenszins het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of privéleven wordt aangetoond zodat de verwerende partij ook niet gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij zich in dit verband geenszins beperkt tot een stereotiepe motivering, daar zij in de thans bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 van het EVRM, stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en ondanks het preciaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn, dat haar meerderjarige zoon eveneens een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, dat dit haar haar niet automatisch recht op verblijf geeft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. De verzoekende partij betoogt verder dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, dat de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing niet aanvaard kan worden als een redelijke en zorgvuldige motivering, dat er met name geen specifieke elementen met betrekking tot haar gezinsleven worden vermeld, dat de verwerende partij zich beperkt tot een stereotiepe motivering en volhardt met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te hebben gehouden, dat de verwerende partij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog, dat er immers geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden met betrekking tot haar gezinsleven, dat met andere woorden de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van haar dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft op het Belgisch grondgebied, dat de bestreden beslissing wel degelijk een inbreuk inhoudt op haar gezinsleven en onvoldoende rekening houdt met haar werkelijk gezinsleven.

De verzoekende partij concretiseert dat zij intense familiale banden heeft met verschillende familieleden in België en in het bijzonder met haar zoon en diens partner, dat zij afhankelijk is van haar neef om te overleven, dat zij nauwe familiale contacten onderhoudt met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont, dat zij daarnaast ook nog twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa heeft, die allen beschikken over legaal verblijf binnen Europa, dat haar ouders reeds geruime tijd overleden zijn waardoor zij geen familieleden of belangen meer heeft in haar herkomstland, dat haar privé- en gezinsleven zich volledig in België afspeelt, dat zij in Marokko niemand meer heeft.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrenge(n), zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

3.2.5. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de meerderjarige zoon van de verzoekende partij eveneens een aanvraag gezinshereniging indiende op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet, dat dit de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf. De verzoekende partij slaagt er ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet in om deze motieven te weerleggen noch toont zij met de loutere bewering dat zij afhankelijk is van haar neef om te overleven aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen haar en haar neef. Wat betreft de relatie met haar meerderjarige zoon, betoogt de verzoekende partij dat zij nauwe familiale contacten onderhoudt met haar zoon en diens partner, die over de Poolse nationaliteit beschikt en waarmee zij op hetzelfde adres woont. Door louter te betogen dat zij samenwonen toont de verzoekende partij niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan in relatie tot de neef van de verzoekende partij, respectievelijk in relatie tot de meerderjarige zoon van de verzoekende partij en diens partner, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Nu er *in casu* geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar neef respectievelijk haar zoon en diens partner kan het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Door louter te beweren dat zij intense familiale banden heeft met verschillende familieleden in België, dat zij ook nog twee zussen en drie broers in België en bij uitbreiding binnen Europa heeft, die allen beschikken over legaal verblijf binnen Europa, dat haar ouders reeds geruime tijd overleden zijn waardoor zij geen familieleden en belangen meer heeft in haar herkomstland, dat haar gezinsleven zich volledig in België afspeelt, dat zij in Marokko niemand meer heeft, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar toekwam om bijkomende elementen van afhankelijkheid in relatie met haar twee zussen, haar drie broers en andere familieleden aannemelijk te maken. Zij voegt geen stavingstukken toe aan het verzoekschrift noch blijkt het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid uit de stukken in het administratief dossier, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar broers, zussen en andere familieleden, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het betoog dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden met betrekking tot haar gezinsleven, dat met andere woorden de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van haar dossier en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, is niet dienstig, nu de verzoekende partij geenszins het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met voornoemde personen, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden

overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan in dit verband dan ook niet voorhouden dat er een ernstige proportionaliteitsafweging dient te geschieden met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op haar familiaal leven, noch dienstig betogen dat er in de beslissing geen enkel motief is waarom dergelijke termijn van drie jaar die disproportioneel is, wordt opgelegd en dat er nergens op een correcte wijze rekening wordt gehouden met haar gezinsleven.

3.2.6. In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar haar privéleven, kan de Raad enkel vaststellen dat zij volkomen in gebreke blijft een beschermingswaardig privéleven aannemelijk te maken. Bovendien merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Het feit dat haar beide ouders overleden zijn en de loutere bewering dat zij niemand meer heeft in het herkomstland, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

3.2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen.

3.2.9. De verzoekende partij meent verder dat er geen hoorrecht is gerespecteerd, dat er in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar een formele vragenlijst, dat zij op geen enkel moment is bevraged betreffende de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat het horen specifiek betrekking moet hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod, dat in dat kader aan haar duidelijk en uitvoerig de vragen dienen te worden gesteld welke elementen zij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op haar privéleven en op haar gezondheid, dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel, dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen, dat het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor haar gezins- en privéleven, dat er aldus geen hoorrecht is gerespecteerd, dat zij niet is gehoord door een ambtenaar waar zij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van haar gezins- en privéleven, dat de stereotiepe motivering in het kader van artikel 8 van het EVRM voortvloeit uit het feit dat zij niet is gehoord.

3.2.10. Inzake de schending van artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (hierna: het Hof) aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.2.11. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het EVRM, naar haar privéleven en haar gezondheid, maar laat na concreet uiteen te zetten hoe deze elementen het al dan niet

afleveren van het bestreden inreisverbod of de duurtijd ervan hadden kunnen beïnvloeden. In de mate dat de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM opnieuw verwijst naar haar familie- en gezinsleven, verwijst de Raad naar de vaststellingen in punt 3.2.5., waaruit blijkt dat de bestreden beslissing geenszins artikel 8 van het EVRM schendt, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt met de verwijzing naar het door haar voorgehouden gezins- en familieleven dan ook niet aannemelijk dat zij, indien gehoord, elementen had kunnen aanvoeren die het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, is het betoog dat er nergens wordt verwezen naar een formele vragenlijst, dat zij op geen enkel moment is bevraagd, dat aan haar duidelijk en uitvoerig de vragen dienen te worden gesteld welke elementen zij kan inbrengen die betrekking hebben op haar privéleven en op haar gezondheid, dat zij niet is gehoord door een ambtenaar waar zij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van haar gezins- en privéleven, niet dienstig.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat slechts werd overgegaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van het dossier ten berde te brengen, zodat zij de door haar voorgehouden schending van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel niet aantoot.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.13. Gelet op het voorgaande en hetgeen uiteengezet werd in het eerste middel, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.14. Waar de verzoekende partij tot slot eveneens de schending van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet aanvoert, stelt de Raad vast dat dit artikel bepaalt wat volgt: *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* Nu de thans bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar oplegt, kan de verzoekende partij niet dienstig naar voornoemd artikel verwijzen. Een schending van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.15. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER